

[Morten Lange.]

tere, må føre til, at liberaliseringsbestræbelserne og -ønskerne må skride videre frem. I så fald har ventetiden ikke været forgæves.

Lis Groes: Det er jo et yderst vanskeligt område at lovgive på, og det har da også gennem tiden vist sig, at det har knebet meget for lovgivning og praksis at komme i trit med hinanden. Nu lever vi jo i et land, hvor vi bekender os til demokratiet og til den enkeltes selvbestemmelsesret, særlig når det angår den personlige frihed, men også i form af medbestemmelsesret i alle samfundets anliggender, og er der så ikke noget in-konsekvent ved, at man hylder denne personlige frihed, men ønsker den beskåret netop på et for kvinderne så væsentligt område?

Mange er nok ængstelige for, at friere mulighed for svangerskabsafbrydelse vil føre til større ansvarsløshed, men omvendt kunne man måske stille det spørgsmål, om ikke et lovgivningsmæssigt formynderi på dette område bidrager til at tage ansvaret fra den enkelte. Jeg tror slet ikke på, at kvinder hæmningsløst ville ønske abort, selv om den blev givet fri, men skulle det blive tilfældet, ja, så må der da være noget pivgalt med samfundet. Sandheden er jo, at sunde kvinder ønsker at få børn — man kan bare se de mange og lange ventelister, der er på at få adoptivbørn. Men de vil have, at forholdene skal være i orden, de vil kunne sikre børnene en god opvækst.

Derfor tror jeg altså, at det er nødvendigt virkelig at ændre den bestående lov, men der er det beklagelige, at de, der er modstandere af fri abort, jo i og for sig er de selvsamme, som altid er gået imod bedre seksualoplysning, imod seksualklinikker, imod udbygning af mødrehjælpen, og det er også dem, der klager over tyngende skatter. Jeg synes egentlig, der hersker et skrækeligt hykleri på hele dette område; for man prøver at fremstille tingene, som om man var parat til at ville hjælpe på en række områder, men vi ser bare aldrig, at vi får de bedre boligforhold for disse mennesker; vuggestuer er stadig et problem, børnehaver er et problem, gratis prævention er et problem. Derfor må disse ting ses i sammenhæng.

Jeg tror heller ikke på, at kvinder vil be-

trægte afbrydelse af svangerskab på samme måde som tandudtrækning, og det er jo også med god grund. Det er et alvorligt indgreb, særlig hvis det ikke sker i tide. Alle oplysninger tyder på, at det er afgørende at få indgrebet gennemført inden for de tre første måneder, og netop derfor kan man være bekymret for, at administrationen vil tage så lang tid, at det ikke kan nås i tide.

Da vi sidst havde diskussionen her i folketinget, var man noget inde på visse aldersgrupper, de unge under ca. 18 og de ældre over ca. 38, og jeg forstår godt, at man kan komme ind på den tankegang, men jeg er ærligt talt alligevel bekymret for det, for dem midt imellem — er det ikke voksne kvinder, som i og for sig skulle have en mulighed for at vurdere situationen? Det kan jo være så uendelig mange forhold, der bidrager til ønsket om svangerskabsafbrydelse.

Nu har der her i folketinget ofte hersket interesse for en lovgivning om privatlivets fred, og jeg har tænkt: var det nu ikke rimeligt, at man også betragtede dette spørgsmål lidt ud fra synspunktet privatlivets fred? Intet kan vel være mere privat. Jeg har en modbydelighed for, at man skal øse op til andre om alle disse superprivate spørgsmål.

Nu sidder der altså forskellige udvalg og drøfter problemerne, og det er klart, at jeg er enig med justitsministeren i, at vi må afvente disse udvalgs arbejde, men jeg ville godt ønske, at de kunne skynde sig lidt; det har udvalg af og til lidt svært ved. Det kan vi måske høre lidt mere om. Men jeg vil samtidig også advare noget imod disse mange kloge eksperter. Jeg er lidt bekymret; jeg synes selvfølgelig, at vi skal vente og høre, hvad de har at sige. Men jeg tror, det er meget, meget afgørende, at folketinget selv tager stilling til ekspertudtalelserne og ikke glemmer de kvinder, det drejer sig om.

Kirsten Auken skrev kort før sin alt for tidlige død en manende appel til os politikere om at forstærke indsatsen for at omskabe vort børnefjendske samfund til et børnevenligt. Hun vendte sig imod, at vi nu på ny ville udbygge forsorgen for de ældre, fordi hun frygtede, at det ville ske på bekostning af det brede initiativ, der er brug for, hvis børn skal opnå de rette vækstbetingelser i et moderne samfund.

Jeg vil gerne konkludere disse betragt-